

løbsgrænse på 200.000 kr., hvor renterne skulle være skattefrie. Dengang skulle den skattefinansierede ordning være til boligformål.

I dag foreslås to ordninger med samme indhold, nemlig en nyordning til uddannelsesformål og en ændring af børneopsparingen, som ikke har noget specifikt formål, men som jo let kan sigte mod både uddannelse og bolig.

Det drejer sig altså om to ordninger, der med en lidt forskellig indpakning svarer til beslutningsforslag nr. B 101, som vi behandlede i sidste samling.

Regeringen kan lige så lidt som sidste gang tilslutte sig forslaget, og jeg tror egentlig ikke, at denne holdning kommer bag på forslagsstillerne. Når regeringen ikke kan tilslutte sig forslaget, er det ikke, fordi vi har noget imod formålet, nemlig at støtte børn og unge – det gør vi allerede i dag med en række målrettede ordninger – men det er for det første, fordi vi på skatteområdet har en målsætning om at undgå særordninger. Det er den skattepolitiske målsætning at undgå disse ordninger, som fører til samfundsøkonomiske forvridninger, og i stedet arbejde for at tilvejebringe en bredere skattebase og strømline skattesystemet.

Det kan ikke være en målsætning i sig selv at dele gaver ud ved at indføre eller udbygge særordninger i skattesystemet. Det udgangspunkt må man nødvendigvis have, når man som ansvarlig politiker og i min situation som skatteminister skal vurdere den foreslåede ordning.

Når jeg afviser forslaget, er det for det andet, fordi ordningen ikke vil hjælpe de unge, der i givet fald må have brug for det. Det er jo ikke disse unge, som bruger ordningen, men fortrinsvis de bedrestillede forældre, som har nem låneadgang eller midler til opsparing, og altså dem, som i mindre grad har brug for hjælp. De vil få en ufinansieret skattelettelse, mens de økonomisk mest pressede familier ikke vil kunne drage fordel af forslaget. Forslaget vil i vid udstrækning blot føre til en omplacering af formuemidler.

Jeg vil ikke afvise, at de unge, som står ved indgangen til et arbejdsliv eller en uddannelse, vil være bedre rustet økonomisk, hvis de har en pose penge, de kan bruge til bolig, indbo eller andre ting. Selv om jeg ikke ser noget galt i at have erhvervsarbejde, tværtimod, vil jeg heller ikke afvise, at studietidens længde i visse tilfælde kunne være kortere uden erhvervsarbejde. Men boligproblemet løses ikke af at stimulere ef-

terspørgslen, og dermed rammer forslaget ved siden af.

Jeg mener heller ikke, at uddannelse skal være et spørgsmål om, hvem der kan få mest støtte hjemmefra. Når man så oven i købet foreslår en skattebegunstigelsesordning, vil det altså være dem, som ikke har råd til at bruge ordningen, der kommer til at betale til dem, som har råd. Det synes jeg ikke er rimeligt. Jeg tror altså ikke, at ordningen i noget videre omfang vil afhjælpe boligsituationen eller føre til, at færre f.eks. dropper ud af en uddannelse. Men det er først og fremmest skævheden i forslaget, som jeg vender mig imod.

Resultatet er med andre ord, at forslaget strider imod de overordnede skattepolitiske målsætninger, fører til ufinansierede skattelettelser, som ikke er forenelige med regeringens økonomiske målsætning, og har en fordelingsprofil, som vender den tunge ende nedad. Uddannelse og bolig skal ikke være et spørgsmål om, hvem der får mest støtte med hjemmefra.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

René Skau Björnsson (S):

Forslagsstillerne ønsker med beslutningsforslag nr. B 19 at forbedre de skattemæssige betingelser for børne- og uddannelsesopsparinger. Det vil de gøre ved at ændre vilkårene for børne- og uddannelsesopsparinger, så renterne på indskud fritages for skat. Fra 1986 til 1993 var der en ordning for uddannelsesopsparing, som minder om den, der bliver foreslået i dag. Den blev afskaffet den 1. januar 1994, og jeg ser ikke tungtvejende grunde til at genindføre en lignende ordning.

I Socialdemokratiet er vi modstandere af ufinansierede skattelettelser. I praksis kommer den foreslåede ændring jo til at virke som en skattelettelse for dem, der i forvejen har overskud til den slags opsparinger, mens de, som ikke har råd, skal betale for ordningen.

Vi er modstandere af skattemæssige særordninger, der som denne her vender den tunge ende nedad. Nu har jeg siddet i Folketinget i 3½ år, men det er da gået op for mig, at de borgerlige partier bestemt ikke er modstandere af den slags ordninger. Tværtimod må de jo betegnes som tilhængere af dem.

Jeg synes, det er interessant, at vi fra borgerlig side ser det ene forslag om skattebegunstigede opsparingsformer for velstillede borgere efter det andet, samtidig med at de samme partier revser det danske skattesystem for at være uigennemskueligt og lover skattestop til alle.